

DIGNUS EST ACCIPERE VIRTUTEM ET DIVINITATEM ET SAPIENTIAM ET FORTYUNEM Apoc. 1. 12

IHS

IN PACE IN IPSUM

VRGO IPSUM OUEM GENDI

DORMIAM ET REQUIESCAM

IT DEUM ADORAVIT

ORIENTUR IOSTITIA

SACRIFICIUM DEO

ET ABUNDANTIA PACIS

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PASSES INVENTI SIBI DOMUM

PLORABUNT SACERDOTES

ETTURTUR NOVUM ALTARIA

PARCE POPOLO TUO

OROKIMADAS

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.:** A mi napunk — **Kupka Izabella:** Mindent érted Jézusom! — **Miklósi László:** «Tanuljatok tőlem, kicsinyek és nagyok.» — **Központi:** Szeptemberi imaszándékunk. — **Király Ödönné:** Nyári pihenő. — **Olcsvay Géza:** Lelki-társolyomból. — **Zaymus Gyula:** Az aranymankó. — Ima kis Terézhez. — Az O. E. halottak 1935-ben.

Az őszi nagygyűléssel kapcsolatban október 4-én délután az országos központi zászló alatt az oltáregyesületi jelvényvel és lehetőleg a szokásos üvegburás-gyertyalámpással (Oberbauer az oe. tagjainak 1 P 50 fillérért adja) veszünk részt a szentséges körmeneten. Gyülekezés az Akció Katolika plakátjain jelzendő időben a Bazilika Erzsébet-téri terraszán.

Október 5-én 1/28 óraker az Örökimádás-templomban püspöki csendes szentmise, amely alatt az oltáregyesület tagjai a püspök úr kezéből megáldoznak.

Utána 3/4 óraker Öeminenciája elnökletével eucharisztikus díszgyűlés az Örökimádás-templomban. Szónokok: *Uzdóczy Zdravec* István püspök, aki az Eucharisztia és a faluról beszél és *dr. móri Glattfelder Gyula*, aki emlékbeszédet mond *örgróf Pallavicini Edéné felett*. Este 7—8-ig a hívek és papság részére közös ünnepi szentóra lesz az Örökimádásban *Mátrai Gyula dr.*, közp. üggy. ig. vezetésével.

Szentóra után a templomot bezárják és az Üllői-út 77. alatti portán vonulnak be 1/210-ig azok a nők, akik az éjjeli szentségimádásra legkésőbb október 3-án este 7 óráig jelentkeztek. A szentségimádás csendes lesz. Éjfélkor ki- és bebocsátás ugyancsak az Üllői-út 77. alatti portán.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2.—	Levelezőlapok	—10
Egyes példány	—20	Litánia szent Józsefről	—05
Régi teljes évfolyam	1.20	«Kánter Károly»-emlékkép	—05
Vezérfkönyve	—80	«Jézusom Örömm» egész évre	1.50
Az Oltáregyesület: Felvételi füzet	—10	Egyes példány	—15
Félszázados története	3.—	Az Euch. Gyermekek Szöv. érme	—32
Érme	1.—	indulója	—08
Szervezése és működése	—10	Kis Örökimádás imakönyv	1.—
Jézus Szíve hónapja, fűzve	—30	Fehér liliom	—15
kötve	—60	Az isteni Gyermekeknél ima-	
Nádasdy «Havi magány»	—80	könyv vászonkötésben 2.— hely-	
Kis szent Terézia szelleme	3.50	lyett	1.60
Litánia latin szöveggel	—05	bőr-kötésben 5.— helyett	4.—
		Hozzávaló énekpótfüzet	—20

A MI NAPUNK!

Október 3-án reggel háromnegyed kilenc órakor lesz a mi szokásos őszi díszgyűlésünk. Illusztris szónokok szerepelnek az Őminenciája kegyes elnöklése alatti díszgyűlésen.

Uzdóczy Zdravec István, a lánglelkű ferences püspök, ki már Szegeden az eucharisztikus élet tüzének állandó szítója volt, a nagygyűlés programjának megfelelően, *Az Eucharisztia és falu* címen fog beszélni. Nekünk nem lehetett volna hozzánk közelebb álló programot adnunk az Akció Katolika országos szervezetének, ha tőlünk kért volna ilyen. De viszont, amikor önmaga spontán választotta ezt a gondolatot, az Oltáregyesületnek is el kell követnie mindent, hogy a legfelségebb Oltáriszentségben közöttünk élő Krisztus minden katolikus testvérünk életének középpontja legyen: minden katolikus tudjon róla, világosságában éljen, életirányítást Tőle nyerjen s a sok megpróbáltatásban erőforrása legyen. Ehhez fog hozzásegíteni a püspöki szózat.

Dr. móri Glattfelder Gyula csanádi püspök, az Oltáregyesület Országos Központjának halhatatlan érdemeket szerzett nagy munkása, aki az Örökimádás-templom és az országos központi ház és zárda létrehozásán együtt dolgozott Istenben boldogult kegyelmes elnökasszonyunkkal, a legméltóbban fogja tudni méltatni *őrgrof Pallavicini Edéné* érdemeit abban az emlékbeszédben, amely díszgyűlésünkön fog elhangzani az Ő patinás, kimondottan szónok-ajkairól.

Az idén díszgyűlésünk fényét emelni fogja az a körülmény, hogy énekbetétek is lesznek: a Mária Reparatrix-zárda énekkara ezúttal először fog a beszédek előtt eucharisztikus himnuszokat énekelni.

Este 7—8-ig ünnepi szentórát tartunk, majd zárt éjjeli csendes szentségimádást!

Testvérek, kik az Oltáregyesület hivatását átértitek s az Úr Jézus biztosan ható édes orvosságával szeretnétek meggyógyítani vagy élet-erősebbé tenni a lelkeket; apostolkodjatok és jöjjetek sok imádságot, érdemet hozva magatokkal a «mi napunkra»!

Mátrai Gyula dr.

MINDENT ÉRTED, JÉZUSOM!

Tűnik az éj, kél a hajnal.
 Ávét zeng a kis harang...
 Az ébredő természetben
 Ég felé cseng minden hang...
 Felébredtem. — Térdrehullva
 Szívem Neked áldozom!
 Új napom szent fogadalma:
 Mindent Érted, Jézusom!

Tied legyen új napomnak
 Minden perce, Istenem!
 Szent Szíveddel egyesülve
 Érted éljek szüntelen...
 Testem, lelkem, s önmagamam
 Néked hittel átadom,
 Amit teszek, amit tűrök:
 Mindent Érted, Jézusom!

Imádságom tömjénfüstje
 Szálljon oltárod felé. —
 Lelkem — ajkam dicséneke
 Zengjen fel, Színed elé...
 Engesztelés szent tűzében
 Szívem Érted lángoljon,
 A viláért engesztelve:
 Mindent Érted, Jézusom!

Ha munkában elfáradva
 Verejtékez homlokom:
 Názáreti csendes házban,
 Jézus, Veled dolgozom.
 Küzdelemben Erősségem!
 Minden gondban Vigaszom!
 Felajánlom minden munkám:
 Mindent Érted, Jézusom!

Rám neheztül bú keresztje,
 Szívem bánat sebzi meg...
 Nehéz próbát adtál, Uram!
 Tudod, mennyit szenvedek!
 Könnyes szemem Rád szegezve,
 Keresztem átkarolom,
 S alázattal súgja ajkam:
 Mindent Érted, Jézusom!

Éltem keskeny, rögös útján
 Sok virágot tépdesek...
 Meredekjén könnyharmatos
 Passiflórát keresek...
 Apró áldozat — s erényim
 Kedves csokorba fonom:
 Illatozza Néked halkan:
 Mindent Érted, Jézusom!

Lángszerelmed viszonzva
 Jézus, érted ég szívem!
 Jóbarátom s ellenségem
 Szent Nevedért szeretem...
 Szeretetet piros rózsáit
 Lábad elé hullatom...
 Szívem minden dobbanása:
 Mindent Érted, Jézusom!

Tied legyen minden napom
 Minden perce, Istenem!
 Szent Szívedre pereg könnyem,
 Rád mosolyog örömem...
 Minden utam, minden dolgom
 Szerelmedért vállalom. —
 Minden szó, gondolat s tettem
 Tied, Érted, Jézusom!

S majd ha leszáll földi élted
 Csendes búcsú-alkonya:
 Édes Jézus, légy reményem
 Fénylő esti csillaga!
 Vigy fel Hozzád boldog mennybe,
 Hol Szíveden nyughatom...
 S mindörökké Érted élek:
 Hőn imádott Jézusom!

Kupka Izabella.

„Tanuljatok tőlem, kicsinyek és nagyok!”

Ez a felírás áll egy nagyon kedves kis szentkép alján, s így folytatódik: *«én a szeretet Istene vagyok»*.

A tabernákulumból is folytonosan megismétli az édes Jézus ezeket a szavakat, vagy azokat, melyeket már oly sokszor hallottunk: *«Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatosszívű!»*

Vajjon meghallottuk-e a Mester felszólítását?! Ha gyakran a tabernákulum előtt időzünk, meg kellett hallanunk, — és ha meghallottuk, tanulni akarunk az édes Üdvözítőtől, követni akarjuk az Ő példáját!

Mert ha nem ez volna törekvésünk, célunk, kár volna az Oltár-egyesület érmét hordani, nem volna értelme, hogy be legyünk írva az Oltár-egyesület törzskönyvébe!

De az Úr Jézus nemcsak minket, nagyokat, felnőtteket, öregeket hív az Ő követésére; *«ilyeneké a mennyek országa»* — mondta egy gyermekre mutatva —, tehát *a kicsinyeket is hívja*, s azért helyes a szentkép felirata: *«Tanuljatok tőlem, kicsinyek és nagyok!»* És e felszólításban előre van téve: *«kicsinyek»*, és aztán csak mi, nagyok. S az Úr Jézus valóban így akarja ezt, azért mondta apostolainak is: *«Ha csak nem lesztek, mint e kisdetek, nem mentek be a mennyek országába!»* Tehát a kicsinyeknek kell először tanulniok és tudniok, hogy a nagyok tőlük tanuljanak, az ő példájukat követhessék!

De vajjon a kicsinyek tudják-e ezt, vajjon ők meghallották-e az isteni Mester, a gyermekeket annyira szerető édes Jézus felszólítását?!

Vannak, akik meghallották — és ezek az ifjú-szentek, ezek a gyermek-szentek —, de kevesen vannak, mert nem viszik, mert nem engedik az Élet forrásához azok, akiknek kötelessége volna őket élétszentségre nevelni!

«Engedjétek hozzám a kisdeteket!» — mondta az isteni Gyermekbarát, az édes Jézus —, mintha csak azt mondaná: Vezessétek hozzám a kicsinyeket, hogy szeretetet tanuljanak tőlem, a szeretet Istenétől, mert hideg a világ, szeretet nélkül van az emberek, a nagyok szíve!

— De hogyan vezessem az eucharisztikus Jézushoz kicsi gyermekemet? — kérdezhetné a gyermeke lelkéért aggódó anya.

Ha van plébániánk területén *eucharisztikus Gyermekszövetség*, irassuk be tagjai közé, s engedjük el a Szövetség gyűléseire, mert biztosak lehetünk: addig, míg a gyűlésen van, jó helyen van, nem kell őt féltenuünk, nem kell reá vigyáznunk, — csak jót láthat, csak jót hallhat!

Ez a negatív oldala: *védi a rossztól*, nem engedi lelkéhez a gonosz-lelket.

De van a Szövetségnek építő eleme is; a kedves, a sokak által jól

ismert gyermek-lap: a «Jézusom Örömom», mely évekkel ezelőtt még bennünk is növelte az Eucharisztia szeretetét.

Ha gyermekünk nem járhat Szövetségbe, adjuk kezébe a «Jézusom Örömom»-et. A gyermekek lapja, mert róluk szól, az ő lapjuk, mert nyelvükön beszél, *gyermeknyelven beszél*, kicsi lelkükhöz!

Adjuk kezébe főleg az első-áldozóknak, de nagyobbacska gyerme-
künk kezébe is a *mostanában megjelent gyermek-imakönyvet, melyhez hasonló nemcsak magyar, de más gyermekek kezében sem volt még!*

Adjuk gyermekeink kezébe a szebbnél-szebb képekkel élénkített imakönyvet, *melynek címe: «Az isteni Gyermekbarátnál»!*

Nincs szülő, nincs pedagógus, aki így tudna beszélni gyermekéhez, *aki ily közvetlenül tudna gyermeke lelkéhez szólni!*

Aki egyszer kezébe vette, nem tudja letenni, aki valamit olvasott belőle, az el akarja olvasni az egészet. Varázsa alól én sem tudtam szabadulni.

Ismerek egy mély lelkű, szentéletű apácát, aki ebből az imakönyvből elmélkedik; nem szégyenli azt, hogy gyermekeknek íródott: *Kis Terézes-lélek ő is, aki az egyszerű kis ösvényen akar haladni, mely legbiztosabban visz az égbe; azért felhasznál minden eszközt, még a leg-egyszerűbbnek látszót is, ha úgy találja, hogy jó eszköz, ha úgy gondolja, hogy biztos eszköz, — csak eleget tudjon tenni a szeretett és szerető Mester felszólításának: «Tanuljatok tőlem, kicsinyek és nagyok, én a szeretet Istene vagyok!»*
Miklósi László.

Magyar hősök öt világrészen címen jelenttette meg második kiadásban a magyar misszionáriusokról írt könyvét Miklósi László, az Örökimádás káplánja. Szerző az első kiadását új adatokkal bővítette, nagyon szép, igazán minden elismerést érdemlő Korda nyomdai munkaformában adta ki a Magyar hithirdetők c. megjelent és már teljesen elfogyott könyvét. Nekünk, magyaroknak igazán vigasztaló e könyv olvasásából meggyőződünk, hogy a missziós munkából milyen méltóan vette ki részét a magyar, nemcsak az utolsó évtizedek alatt, hanem az egész magyar történelem folyamán! Szeretnők azt mondani, hogy a katolikus lelkület áldozatos elemeinek kialakításához és a tökéletes felebaráti szeretet gyakorlásához kitűnő eszköz Miklósi könyve, a Világegyház missziós frontján pedig — napjainkhoz közelebb érve! — mindig nagyobbra nőző magyar zászló, amelyre szent büszkeséggel és szeretettel tekinthetünk. Szívesen ajánljuk lelkiolvasmányul is. Megrendelhető a szerzőnél: Bpest, IX., Bokréta-u. 35. Ára díszkötésben: 3.50 P helyett 3 P; amatorkötésben 2.60 P helyett 2.20 P. (228 oldal.)

A legjobb gyermek imakönyv, a gyermeket állandóan a szentségi Úr Jézus jelenlétének tudatában tartó és az ő kegyelmeinek fölhasználására nevelő eucharisztikus gyermekimakönyv a Poppe—Sickens—Mátrai-féle «Az isteni Gyermekbarátnál». Ára erős vászonban (355 lap, gyönyörű képekkel) 2 P, szép bőrkötésben 5 P. Oltáregyletieknek 20 százalék engedmény. Kapható a Központban: IX., Üllői-út 77; azonkívül a Korda és a Szent István-Társulat könyvkereskedéseiben mindenütt. Miklósié is!

A «Krisztus és a falu» gondolat győzelme.

Ismerjük az országos katolikus akció őszi nagygyűlésének alapgondolatát: Krisztus és a falu, a vidék és Krisztus közötti tökéletesebb kapcsolat megteremtése, a falusi lelkiélet felfrissítése azzal, hogy *mindenki életének középpontjába az Úr Jézust állítjuk* és eltakarítunk a lelkekből mindent, ami nem bírja el az Úr Jézus tekintetét. Nagyszerű és szükséges program!

Nagyszerű, mert a legtökéletesebb eszközt használja: *«Egyetlenegy a ti Mesteretek»* mondotta az Úr Jézus. *«az út, igazság, élet»*. *«Nélkülem semmit sem tehettek»*, tudniillik jól és tökéletesen. Az Úr Jézus nem megalkuvó: nem tűri meg a bűnt és mégsem követel senkitől olyat, ami erőnket felülmúlja. Amikor valaki képtelen valamire, az Úr irgalmas jósága elfogadja az akarást (ha igaz és teljes) tökéletes eredménynek, bármennyire tökéletlen volt is az a valóságban. Azért mondjuk, hogy igaznak kell lennie az akaratnak, mert az Úr Jézus «a szívek és vesék vizsgáló Istene» tökéletesen átlát minden emberen és csak annál fogadja el a tökéletlen teljesítményt tökéletes gyanánt, akinél valóban nem hiányzott az akarásból semmi. Az Úr Jézus szeme előtt rendkívül könnyen teljesítünk olyan dolgokat, amik különben nehezinkre esnek, vagy egyáltalában képtelenek vagyunk megtételükre. Például egy az élet gondjaitól agyonzaklatott férfi mondotta egyszer: nem tudok sehohsem imádkozni, csak az Örökimádásban, ahol a kített Oltárszentségre függesztem tekintetemet, érzem az Úr édes jelenlétét és az Ő hatása alatt elcsendesednek lelkemben a viharok.

Szükséges program ez, mert sajnos, sok faluban helyet kapott a városiak hitéletéből száműzött hitközöny. Mind általánosabban halljuk a falusi lelkipásztoroktól, hogy az ő híveik csodálkoznak a katolikus budapesti nyaralók nagy buzgóságán, amellyel falun szentmisére és szentáldozásra járnak. A «bűnös» Budapest sok tekintetben buzgóbb lett a vallásos vidéknél! Amint Budapestről terjedt a bűn, terjednie kell a jónak, az erénynek, az öntudatos vallásosságnak. Gondoljunk csak arra az egyre, hogy Budapest valamennyi plébániáján és lelkési állomásán van (összesen 43 fiók) Oltáregyesület, amelyek mind tevékeny, buzgó életet élnek. Nagyszerű egyházközségi, egyesületi élet Krisztus Király zászlaja alatt. Nem maradhat el ettől a falu, melynek fiai teremtették meg a főváros buzgó hitéletét. Virágozzék újra a törzs, mert nem lesz gyümölcs «a fán, melynek nincs virága!»

Imádkozzunk ezért imaóráinkban!

Az oltáregyesületi havi összejövetel napja a Központban az Örökimádás-tempomban szeptember 13-án lesz. Reggel 8 órakor elmélkedés és közös szentáldozásos szentmise, délután 1/4 órák oltáregyleti szentbeszéd és ünnepélyes áldás. Teljes búcsú a résztvevőknek!

Az oltáregyesületi munkaórák október 9-én kezdődnek dr. Mátrai konferenciával; IX., Üllői-út 77. alatt, a nagyteremben.

Az Örökimádás októberi száma a díszgyűlés miatt október 10-én jelenik meg!

Kongregációink összejövetelei októberben a szokásos időben lesznek!

A neszmélyi zárda költségeire özv. ögróf Pallavicini Edéné emlékére 200 P-t adományozott Esterházy Ilona grófnő. Fenkölt gondolkodás és lelkeség nyilatkozik meg e kegyes, nagylelkű adományban: egy koszorú erdőnél többet ér a legkisebb jótett, amit egy halott emlékére teszünk, mert a jó Isten a jótett érdemét a halott lelke javára elfogadja! A jó Isten áldja meg a jó példát adó jótévőt!

Nyári pihenő

CSEND, nyugalom, béke — ez a nyár programja. Az évnek tíz hónapján át görcsösen ragaszkodunk a városhoz, minden idegtépő zajával, hamis csillogásával, cifra nyomorúságával együtt szeretjük, dicsőítjük, hűséget esküszünk neki, de ha jön a nyár, ha jönnek a forró nyugati szelek, ideges nyugtalansággal menekülünk tőle a csend, a nyugalom és béke világába. Ernyedt idegeink felmondják a szolgálatot, letesszük kezünkbe a munka eszközeit, munkaruhánkat könnyű nyári öltözettel cseréljük fel s boldogan, felszabadult szívvel indulunk a nagy természetbe: egyszerű örömekért, tiszta levegőért, hamisítatlan színekért. Minden évben tágra nyílt lélekkel, mohó szomjúsággal isszuk be a természet szépségeit, minden évben megcsodáljuk a virágos rétet, erdőket, hegyeket, balatoni tájakat, minden évben újra örülünk nekik, mint ahogyan régi, kedves futólagos ismerősnek örülünk, ha vele találkozunk. Mert az a néhány hét, amit nyáron az évből magunknak kisajátítunk, úgy elfut, hogy mindig csak futólagos ismerősei maradunk a természetnek. Pedig éppen a csend, a békés nyári pihenő lenne alkalmas arra, hogy elnyíló lélekkel rátaláljunk a természet ezer szépségében Istenre, hogy ne csak a testünk, hanem a lelkünk is felfrissüljön, hogy ne csak nézzünk, hanem lássunk is. Aki nemcsak nézi, hanem megnézi a tarlót, az meglátja és megtalálja a rajta elhullatott tiszta búzaszemeket is. Szedjük fel gondolatban ilyen néhány heverő búzaszemet s a nyár csendes nyugalomában őrlje meg a lelkünk táplálékká.

Tarló. Úgy nézek rá, mint egy csalódott, kifosztott szegény ember-társamra. Tavasszal dúsgazdag volt, becéző szeretet simogatta, az emberek körüludvarolták, az ég harmata üdítette, a napsugár mámorosra csókolta, pacsirta neki dalolt, pipacs és búzavirág térdelt a lábainál. S ő boldog volt. Elöntötte a teremtés láza, megnyílt a szíve, kicsordult jósága s odaadott magából minden értéket. Barna testén susogott a selymes smaragdzöld tenger s mikor a nap aranyzókére érte, dús kalászhai megadó szerelemmel borultak az emberek tárt karjaiba. És az ember viszonzásul megfosztotta minden szépségétől, learatta, kiverte a piros búzaszemeket, összezúzta, megölte, hogy önmagának bősége-sebb életet biztosítson. S most letarolt, szikkadt teste ott piheg az izzó napsütésben. A nap heve szomjasra szíta, olyan repedezett, mint a lázbeteg kicserepesedett ajka, csonkjait barnára aszalta a felforrósodott levegő. Úgy borul alázatosan lábaink elé, mint az irgalomért esdő bűnös, aki meggyóna minden titkát, minden gyarló vétkét. De a tavasszal simogató tekintet most unottan siklik el fölötte s ha nagynéha madár vagy aprójószág téved zizegő szalmái közé a síró hangra az is

tovaröppen. Szegény, kiuzsorázott testvér, szegény, szomorú, letarolt anyaföld! Te vagy az áldozatos élet örök dicső példaképe. Ezer és millió halált halsz, hogy milliószor millió életet adj. A kegyetlenség, önzés, szenvedés nem tesz lázadóvá, te adsz és mindig újra bőségesen, tárt szívvel, két kézzel adsz, nem hiába neveznek áldozatos édes anyaföldnek! Te leszel örök jelképe annak az áldozatos életnek, mely az oltár szívében magáról megfelejtkezett égi szerelemmel mindig és mindörökké csak adni fog.

Szivárvány. Nyári vihar futott el a fejünk fölött. A fekete felhők-ből zuhogva ömlött a zápor, dörgött, cikázott. A madarak fészük mélyén hallgattak, lepkék, bogarak elrejtőztek, az emberek fedél alá menekültek, ijedt csend lapult a háragos ég alatt. Azután lassan elült az égi zenebona, a cikázó villámok mint fénylő ostorok szétverték a sűrű sötét felhőket s közülük egyszerre váratlanul felfutott az égre a sokszínű szivárvány. Hatalmas félköre olyan volt, mint két lenyúló, ölelésre tárt kar, mely az egész világot átfogja, olyan volt, mint egy hívogató fényes diadalút, mely a borús ég alatt sötétségben bolyongó embereket Istenhez irányítja. Olyan volt, mint egy figyelmeztető jel, hogy térjünk végre a kegyelmi élet útjára, mert várnak ránk ott fönt és az égi mezők útjai fényesek, színesek, boldogítók. Egy tökéletes félkört mutatott az égen, szinte adta a gondolatot, hogy a másik félkört itt a földön kell kialakítanunk, hozzáilleszteniünk, hogy a kettő egybe folyjon és egy Istenből induló, Istenhez térő teljes kört alkosson. Az jutott eszembe, hogy a szivárvány bizonyára az Úr Jézus szívéből kiinduló szeretetsugár, lehajlik hozzánk, hogy emlékeztessen, hogy szent vágyakozást keltsen, kegyelme, jósága ezer színes aranyszálával vonz magához és aki a maga szürké életének félkörét hozzákapcsolja, azt magába olvasztja, teljessé teszi, tökéletessé alakítja.

Ezerszínű szép szivárvány! Te vagy a figyelmeztető jel, te vagy az emlékezetes bibliai ígéret, hogy a sötét viharos földi élet nyomorúságait színpompás, ragyogó örökkévalóság váltja fel.

Csillagos ég. A néphit azt tartja, hogy ahányszor meghal egy ember a földön, mindannyiszor lehull egy csillag az égről, következésképpen ahányszor ember születik a földre, mindannyiszor új csillag gyullad fel az égen. Augusztusi estéknek kedves időtöltése: ismerkedni a kivilágított égbolttal. A csillagászok egész életüket az égboltozat titkainak kikutatására szentelik. Műszereikkel győzedelmeskedtek hihetetlen távolságokon, megállapítottak 100—150 millió fényévnnyi távolságokat, megállapították, hogy az égitestek szédítő iramban, örült sebességgel, másodpercenként 25.000 km-rel rohannak az égboltozat utain, megállapították, hogy az egész univerzum egy egymás körül csodálatos rendszer-

ben forgó, keringő tömeg és megállapították a nagy mindenségnek sok egyéb csodáját. Mi laikusok mindezekből semmit sem érzünk, semmit sem látunk. Mi, ha feltekintünk az égre, úgy látjuk, hogy apró szelíd szentjánosbogarak néznek vissza ránk, mi meglegszünk annyival, hogy gyermek módjára fantáziálunk róluk, Isten lámpáskáinak becézzük őket s szeretnénk, ha mesélnének arról az ismeretlen, gyönyörűnek elképzelt túlvilágról, melynek kapujában ők őrséget állnak. Elbeszélgetünk velük, mint bizalmas jóbaráttal vagy keresgéljük, melyik lehet az a csillag, mely születésünk óta ragyog az égen, aztán aggódva találgatjuk mély-e még a tüze, nem áll-e már útrakészen, hogy lehulljon, beleveessen a nagy ismeretlenségbe. De ők hallgatnak, hűségesen őrzik a túlvilág titkait, határt szabnak a kutató szemeknek, összevonják a kék kárpitot, csak annyit súgnak a néma éjtszakába: higyj és akkor megfejtetted az égnek minden titkát!

Tehát a hit az a tökéletes műszer, mely legyőzi a mérhetetlen távolságokat ég és föld, Isten és ember között. Testi szemeimmel nem látom az Istent, de hogy van, hogy fölöttem él, azt minden idegszállammal érzem. Amikor a világba induló gyermek mögött bezáródik a szülői ház ajtaja, a szeme már régen nem látja szeretteit, de annál inkább érzi őket a szíve, tudja, hogy az otthon becsukott ajtaja mögött forró szeretettel, tárt karokkal, éjjel-nappal visszavárják őt. A hívó ember is érzi, tudja, hogy a kék égbolt mögött virraszt a Jóság, a Szeretet, ott vár a szülői ház, ahonnan egyszer elindult és ahová egyszer egészen bizonyosan visszatér. Ugyanilyen hittel néz a Tabernákulum lefüggönyözött ajtaja felé is, nem akarja mindenáron látni elrejtőzött Királyát, elég ha érzi, hogy ott van, gyermeki bizalommal térdel eléje: hiszek Uram! tudom, hogy itt vagy, tudom, hogy szeretsz és szüntelenül vársz engem!

Hangulatos nyári estéken olyan jó az csillaggal behintett utain kalandozni. Engem olyan érzés fog el mindig, mintha egy tündéri fényben úszó oltár előtt állnék. Tabernákulumát sűrű kék kárpit borítja és előtte, mint alázatos örökmécses ég életem csillaga. Hittel tekintek fel erre az oltárra s imádkozva várom a percet, amikor majd elfogyván az olaj, kialszik az égen egy csillag, az én életem csillaga.

Csend, nyugalom a nyár programja, de csak a fizikai élet programja. A lelki életben nincs megállás, nincs pauza. A léleknek nyári üdülése a természet oltára előtt és onnan fakadó elmélkedés. Válasszunk magunknak a vakációra egy-két kedves gondolatot, mint vezérfonalat s fűzzük vele magunkat elszakíthatatlanul az éghez! A július-augusztusi közös szentségimádások helyett az Oltáregyesület tagjai ilyen természetből merített gondolatokkal, ilyen egyéni szentséglátogatásokkal imádják, engeszteljék az eucharisztikus Úr Jézust! *Király Ödönné.*

LÉLEK- TARSOLYOMBÓL

113.

Nem tudjuk, de sokszor nem is akarjuk Isten akaratát teljesíteni, azaz a ránkvonatkozó «hogyan»-t lelkiismeretes odaadással kivárni.

114.

Más a vezeklés és más a bűnhődés! . . . Csak vérrokonok.

115.

A bűn a Lélek mérge. Az ima a bűn egyik hatásos ellenmérge!

116.

A szükség órájában ki-ki ösztönösen érzi, hogy jajainak, bajainak a «bűn» az okozója!

117.

Sokan nem ismerik fel a «kis» bűnök «nagy» hatását és visszahatását.

118.

Törvény, hogy kinek-kinek egyedül kell elindulnia s megkezdenie az «újjászületést!» . . .

119.

Aki az újjászületést gyakorlatilag megkezdte, az a földi életet már nem téveszti össze az «örökélettel!»...

120.

Mindenekelőtt meg kell döntünk a saját erőnkbe vetett vak bizodalmat!

121.

A Test kizárólag a Lélek titokzatos földi életperiódusáért van, mert a Lélek nem e világból való s a Lélek életét a «földöntúlról» irányítják!

122.

Az újjászületők a családi gondoskodás útján kínálkozó természetes nemieletű életmódot általában elvetik, mert a tisztaélet fenséges felszabadultságát felismerik, — saj; nos olykor félreismerik — s mintegy önző védekezésül — az akarat és a gondolat feletti uralkodni-tudásban bízva — páncélként vezeklő ruhát öltenek magukra!

123.

A nemieletet nem élők nem is gondolnak arra, hogy bár jóindulattal, de esetleg pont lemondó állapotuk által szegülnek ellen a Mindenható rájukvonatkoztatott akaratának, bölcs tervének!

124.

A tisztaéletet élő megérzi tisztaságának felsőbbségét, értékesebbségét a mocsok és a piszok között, de egyéni tisztaságával magára maradvra sokszor erőtlenné válik s folyvást a benne felülkerekedni akaró tisztátalan ellen küzd!

IRTA: OLCSVAY GÉZA.

AZ ARANYMANKÓ

Irta: Zaymus Gyula.

— Már mondtam magának egyszer, Terka — szólt kissé ingerülten a fiatal Félix báró a szobaleányhoz —, hogy a mankóimat ne bántsa. A tisztogatásukról majd magam gondoskodom.

A szobaleány szó nélkül visszatámasztotta a két fekete mankót az éjjeli szekrényhez és kiment.

Félix báró pedig megigazította a kis fejevágást a feje alatt és a mennyezetre nézett. Nem szerette, ha a nyomorára figyelmeztetik és udvariaskodnak neki. Hogy harmincéves korában elvesztette a lábát s azóta most mankóval kell járnia, az egyedül az ő dolga volt és senki másé. Kezdetben sóhajtoztak előtte és a fejüket csóválták, mintha ők lettek volna a kárvallottak, — de ő szembe nevette őket, pedig leírhatatlan kínokat állott ki, ő az ünnepezt bajnok és favorit. Mert valljuk meg őszintén, hogy egy lábbal és két mankóval mit is csinálhat az ember?! Kínos ránézni, mikor előbbre tolja magát és verejtékét törli szüntelen.

Kint őszt volt, szomorú késői őszt. A fákról már az utolsó leveleket is lesöpörte a szél és az égen olyan sűrű felhők űzték egymást, mintha valahová tisztulni siettek volna, hogy tavaszkor fehéren, rózsaszínűen térjenek vissza.

— És most így lesz ez egy életen keresztül. Reggel első lesz a mankó és este az utolsó. És a két fadarab nélkül csak fél ember lesz, ő, a híres Félix báró, a kiváló úrlovas és pólójátékos.

A lovait el is adta, a minap adta el, mikor figyelmeztették, hogy tenni kell velük valamit, mert tönkre mennek a tétlen életben.

A nevére meg egyenesen mérges lett. Miért Félix ő, vagy előre érezte az apja, hogy fél ember lesz belőle és egy láb? Mosolygott! Szerencsésnek, félixnek mondták, mert óriási vagyont, jólétet és tiszta múltú őseket örökölt.

Az ablaka előtt autó túlkölt három hosszú bűgással. Jó reggelt kívánt neki a húga, a Judit baronesse, kinek állandóan lángoló szenvedélyei voltak. Jelen pillanatban a volán szerelmese volt. Ezért élt és halt. A bridget megúnta, amióta általános lett, úgy mint azt az illatszert, melyet a komornája is meg tud venni. Egy ideig Félix társa volt a lovaglásban, de most gyűlölte az istállószagot és az autó szolgálatába szegődött. Autót akarok — gondolta egy nap — és lett autó. És azóta rohant, mit hogy rohant, repült vele. Minden józan ember a fejét csóválta, mikor a hatalmas galambszürke Hispano elsivített előtte a vidéki országúton.

— Ennek nem lesz jó vége — mondták, mikor utána néztek annak a porfelhőcskének, mely megmaradt belőle a fordulónál.

És az élet lassan lépegetett tovább. Nem állt meg pihenni, mint az öreg képviselők szokták, ha vissza gondolnak a meleg interpellációs éjszakákra, a hűvösödő esti szélben a hársak alatt, fájós derékkal és remegő térdekkel.

Félix báró csendes, gondolkodó emberré vált. A mankó ismeretlen értékeket hozott felszínre. Olyan értékeket, melyek tán mindig rejtve maradtak volna előtte. Például, hogy a templom mire való, csak most vette észre, pedig a kastély kertjének a kerítése mellett állott. Hogy ott meg lehet pihenni és zavartalanul el lehet üldögélni, eddig ismeretlen volt előtte.

Pedig milyen szép falusi templomocska volt! A megboldogult édesanyja mennyit imádkozott ott érte, mikor mindenki kint volt a mezőn és gyűjtötte a vagyont a magtárakba és csűrökbe! Az ő emlékezetében csak halványan élt mindez s most kezdett életre kelni, ébredezni.

Az oltárokon festett szobrok álltak, barokkos mozdulatokkal, búza- virágok, margaréták és pipacsok színesedtek a vázákban és az ablakokon keresztül megtörve, misztikusan sugárzott be a külvilág.

Míg két lába volt, valahogy nem ért rá a templomba menni. Kiesett a programjából. Mindig annyi kötelezettsége volt a társadalommal szemben, hogy lélek, Isten, örökkévalóság, bűn, erény, valahogy nem feküdt neki, mint a szobrászok szokták mondani.

És most, hogy ott üldögélt a csendes, nyitott ajtajú templomban s úgy érezte, mintha valaki lenne mellette s felhívná a figyelmét ezekre a félig ismeretlen valóságokra.

Először csak pihenni tért be, üldögélni egy kicsit, aztán később hívta őt a templom és ő nem tudott a csendes, bensőséges hangnak ellentmondani.

Emberek jöttek, emberek mentek, rövid néhány pillanatra tértek csak be, aztán siettek tovább őrlődni az élet malomkerekei közé.

Egyszer, mikor betért, kis lenhajú copfos leánykát pillantott meg az oltár rácsa előtt térdelni. Összetett kézzel, áhitatos arcocskával térdelt a gyermek és Félix báró lelkében új érzés született. Előntötte belséjét, ezt a szomorú vigasztalan belsőt a szeretet melege, mintha csak az Isten köntöse érintette volna meg.

Öntudatlanul megérezte az Istent.

A kis leányka egy idő múlva keresztet vetett és kifelé indult.

Félix báró magához intette.

— Ki fia lánya vagy? — kérdezte a megszeppent leánykától a báró.

— Szederjes Kundi vagyok — hangzott a válasz — a számadó juhász leánya.

A báró nézte, hosszan elnézte ezt a szép gyermeket. Eddig a gyermek csak bosszantotta őt, mindig vigyáznia kellett, hogy el ne gázolja őket, mert szüntelenül ott lábatlankodtak, ahol nem volt rájuk szükség. S most jól megnézte magának e kis szepegő arcocskát s úgy gondolta, hogy ilyen szépet még nem is látott. Megsimogatta az arcocskáját, szőke haját s magához szerette volna húzni, hogy megcsókolja, ha nem lett volna templomban. Mily szép a szemed! Kék, mint a tenger a tyrheni öbölben. S mily hűvösen síma az arcod! Mint Aphrodite márványszobra a Borghese villában. És tekinteted oly ártatlan, mint Fra Angelico képein az angyaloké. És mégis hideg fenség ül bennük. Hideg, mint télen a csillagok fénye.

Ilyen gondolatok villantak meg az agyában anélkül, hogy csak egy szót is elárult volna belőlük. Szégyelte magát a kis gyermek előtt, hogy minderre csak öregedő fejjel ébred rá.

— Aztán miért imádkoztál oly szépen és hosszan, kisleánykám? — kérdezte tőle.

Kundi lesütötte a szemét és nem válaszolt.

— Nos, mondd, gyermekem, miért?

A báró hangjából őszinte, meleg érzés csengett ki.

— Azért imádkoztam, méltóságos Félix báró úr, hogy áldjon meg minket az Isten.

A báró úr megbiccentette a fejét.

— Érdekes! — többet nem szólhatott, mert a gyermek folytatta.

— Édesanyám mondta, hogy nem a szerencséért kell imádkozni, hanem az áldásért. És azt is mondta, hogy a szerencsében lakik a szerencsétlenség. És hogyha a jó Isten megáld, akkor mindenünk lesz, ami kell. Lesz csizma, ködmön, krumpoli és liszt és nem leszünk betegek.

— Aztán sok csizma kell és ködmön? — kérdezte meghatódottan a báró, mikor a gyermek elhallgatott.

— Kell bizony. A kommencióból hatunkat tart el az édesapánk, mert három gyerek van és két leány. És abból ködmönre és csizmára már nem telik.

Félix báró eddig valahogy azt hitte, hogy a paraszt gyerek csizmában születik és hogy a ködmön is valahogy magától lesz. Lovai patkóját nagy gonddal figyelte, bokavédőket kötött rájuk s lábszárukat meleg szövettel borította be. Derekukra meg vastag teveszőr takarót tétetett, ha hűvös volt az idő, vagy ha a futásban nagyon kihevültek.

Hogy fázós gyermekek is vannak a világon, csak most tudta meg. Egész zavarban volt.

- Aztán hogy hívnak téged? — kérdezte még egyszer.
- Szederjes Kundi — válaszolta a gyermek.
- Mi az, hogy Kundi?

(Folytatása következik.)

Ima kis Terézhez...

Készülj el, tisztalelkű, tisztafényű Kis-Terézke, mert nemsokára felszedelözködünk s felkeresünk.

Te már tudod, hogy miért közelítenek a gyarló földiek Hozzád, de mi ezzel most nem törődünk; tudjuk lakásod, ínségben vagyunk, sugallat úz és menni vágyunk Hozzád...

Készülj, Kis-Terézke; mi is készülődünk; nem ugyan a ruhánk által, hanem apró önmegtagadásokkal illatosítjuk a Lelkünk. Úgy akarunk Eléd térdelni, hogy mindent kívül hagyhassunk a templomon; azt akarjuk, hogy egykor cserben hagyott, de most gazdagított Lelkünkön illatozhassanak a «kis» önmegtagadások.

Sok Út van Hozzád, de mi, mert betegek vagyunk, a legrövidebbet választjuk, a legközelebbi *Istenhajlékot*, a legközelebbi Tabernákulumot, és bizonyos, hogy az áldott Ige és Megvalósulás körül Rád találunk; hiszen már itt a Földön is — törékeny kis tested ellenére is — nagy utakat tettél, hogy egészen az Őközelében élhess, miértis bizonyos, hogy gazdag és erős és nagy Lelked, hacsak «szolgálatot» nem vállalasz, nem tágít az Örökforrás mellől!

Kis-Terézke, Krisztus földreejtett, nagyillatú virágszála, mi az Ő kegyelmétől támogatva kilenc napon át fogunk Erekyéd elé menni — *Krisztus csókjával* — s az édes Egyesülés irányítja majd lépteinket... Még szempilláinkat is lezárjuk, hogy az áldott *változástól* még az első fények is bennünket járjanak át; bennünket, akik betegek vagyunk; bennünket, akik szükségben és szorongatásban vagyunk; bennünket, akik kéregetőben járunk; bennünket akik Krisztussal gazdagodottan Krisztustól jövünk Hozzád, hogy drága vágyainkat Lelked kis ölébe tegyük s megkérjünk: tisztítsd le róluk a gyatraságot, tökéletesítsd ki az égi szabályok és méretek szerint és vidd jó Urad, aki a mi Urunk is, Jézus Krisztus elé...

Úgy bízunk, Kis-Terézke, Lelked nagy gyermekségében, a Te roppant bátorságodban s érezzük, hogy nem hozod vissza vágyainkat. Ha megmérettek és koraiaknak vagy tökéletleneknek találtattak, akkor sem hozod őket vissza; rá-ránézel majd szelíden a Szent Szűzre s Lelke pereme mellé rejtéd, aztán visszajössz, megsimogatsz minket inogó térdeplőket s megbiztatsz, mert Te holnap is le fogsz látogatni!...

Kis Terézke!... Mi csak egyetlen «rózsaszirmot» kérünk Tőled!
Alleluja!

Az O. E. halottak 1935-ben.

Budapesti halottaink: Andréka Károlyné, Balogh Józsefné Róza, Barna Jánosné, Beres Mária, Bulonyai Etelka, Drembi Mátyásné Mária, özv. Dominch Sándorné, özv. Endrész Istvánné, Gözt Jolán, Hajdu Irén, özv. Huszár Jánosné, özv. Huszár Kálmánné, özv. Holudonner Orbánné Mária, Janiczek Hermin, Krante Rezsóné Mária, Könzöl Teréz, Krumansekker Istvánné, Lipták Jánosné, Lukács Etelka, Marcián Ilona, Mézger Györgyné Erzsébet, özv. Mészöly Pálné Johanna, Mihalek József, özv. Nádor Sándorné Matild, Nádasoly Jánosné Erzsébet, Neubauer Antalné Erzsébet, Pákodt Jánosné Teréz, özv. Petrovits Istvánné, Pittner Mária, Piczek Edéné, Rutenbiller Károlyné, Spanner Ferencné, Sántha Sándorné Ida, Szabó Károlyné Emilia, Szanka Béláné Ilona, Szepessy Jánosné, Ury Imréné, özv. Verba Johanné Éva, özv. Winkler Jánosné, Zauner Ágostonné. — **Balatonszentgyörgy:** Bódi Julianna, Kiss Mihályné Julianna. — **Baktalórántháza:** Kolozsi Mária. — **Budújlak:** Peka Györgyné Lidia, Schneider Leóné. — **Dunaharaszti:** Nagy Mártonné Mária, Tripsa Vazula, Sütő Margit. — **Görgeteg:** Hirs Józsefné Katalin. — **Gyöngyösoroszi:** Tóth Lászlóné. — **Honti:** Gergely Teréz, Gál Lászlóné, Hanti Józsefné, id. Hont Gábor, Hont Mária, id. Imre György, özv. Imre Györgyné, özv. Kolerik Istvánné, Lőrincz András, Majoros István, Pál Istvánné, Imre Mária, özv. Paska Jánosné, Rodos Zsófia, Tóth Andit, Mihály Mária. — **Királyrév:** id. Benes János, Benes Mária, Csongor Mária, Csongor Rozália, Csápka János, Gyárfás Margit, Hajnal Erzsébet, Kilácskó Ignác, Kicsis Veron, Kolárik Mária, Köles Ágnes, Mészáros Anna, Nemes Jánosné, Papp Péterné, Salát Mártonné, Szarka Borbála, Varga Apol. — **Martonvásárhely:** Grimm Károlyné Sarolta, Schwannauer Jánosné Teréz. — **Nagysütke:** Tóth Katalin. — **Rakamaz:** Kovács Magdolna, Kozlik Julianna, Labbancz Borbála, Pata Magdolna, Pausz Katalin, Schmid Mária, Szloboda Anna. — **Rimóc:** Kubela Teréz, Percz Mária, ifj. Virágh Jánosné. — **Sagújfalu:** Orisz Mária. — **Tokod—Altáró:** Bohner Józsefné, Kovács Józsefné Ilona. — **Vámosmikola:** Dobra János, Csikos Erzsébet, Sinkó Verona, Vidra Teréz. — **Visegrád:** Petrovits Antalné.

A neszmélyi Kis Örökimádás-kápolna még fizetetlen költségeinek törlesztésére dr. móri Glattfelder Gyula csanádi püspök 100 P-t, dr. Hanauer Á. István püspök szintén 100 P-t volt kegyes adományozni. Isten fizesse meg kegyességüket!

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAJ GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.